

[Hans Hedtoft.]

hele det demokratiske Danmark om, at det er i dansk folkestyres interesse at få denne grundlov gennemført. Jeg sagde før, at jeg skulle garantere den højtærede statsminister, at han kunne sætte sit navn under grundloven den 5. juni. Det vil jeg tage i mig igen; jeg kan ikke garantere, at det bliver den højtærede statsminister, men den højtærede statsministers andel i æren for at få gennemført den nye grundlov, den skal vi tilstå ham, og det skal vi gøre med et smil.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg hørte med stor interesse i formiddags de mange indlæg fra medlemmerne her i salen, hvor man gav udtryk for synspunkter, som ikke helt faldt sammen med alle enkeltheder i grundlovsforslaget, men hvor de fleste indlæg sluttede med, at man anbefalede gennemførelsen af grundlovsændringen og erkendte nødvendigheden af, at vi fik forfatningsrevisionen til side. Jeg går ud fra, at når disse medlemmer har udtalt sig, som de har, og har lagt det ind i deres udtalelser, at de til trods for uenighed på visse punkter dog naturligvis, når afgørelsen skal træffes, er rede til at stemme for grundlovens gennemførelse, kan vi imødesee en så godt som enstemmig tilslutning til sin tid, når forslaget kommer til endelig afgørelse her i rigsdagen. Jeg synes også, man må kunne formode, for at det ikke skal få udseende af, at måske alle medlemmer eller i hvert fald en større del af medlemmerne er utilfredse med det resultat, der er opnået, at de medlemmer, der ikke sagde noget — og det var de fleste —, er enige i det forslag, der foreligger, og det er et godt grundlag at begynde forhandlingerne om sagen her i rigsdagen på. Det er nyttigt, at de betænkeligheder, der findes både her og udenfor salen, kommer frem til debat i denne tid, da forhandlingerne står på i rigsdagen, og at man tager hensyn til de saglige betragtninger, der måtte komme til orde. Det er derfor, vi har den offentlige diskussion. Det er det store gode i et demokrati, at tingene ikke gennemføres, uden at der er

lejlighed til grundig overvejelse, og uden at befolkningen får lejlighed til at sige sin mening derom.

Der er fremført et par enkelte synspunkter, som jeg vil knytte et par bemærkninger til. Det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed og det ærede medlem hr. Laurits Pedersen mente, at man skulle bevare et tokammerssystem, og at man skulle finde en form, som svarer bedre til vor tids tankegang, end man kan sige det nuværende valg til landstinget gør. Der var dog ingen af de to talere, der havde noget andet at foreslå. I alle de synspunkter, der blev fremsat — det gælder iøvrigt de fleste andre talere også —, stillede man jo ikke noget andet forslag. Man kritiserede en eller anden ting i det forelagte forslag, men man havde ikke noget andet at foreslå i stedet; det gælder også alle de fremsatte bemærkninger om etkammer. Der blev ikke fra nogen side stillet et konstruktivt forslag til erstatning for det landsting, som alle erkender ikke længere svarer til tidens krav, altså landstinget, som det er placeret i vor forfatning. Det tager jeg som et udtryk for, at man har opgivet at kunne sætte noget i stedet for det landsting, vi har, og at diskussionen om tokammerssystemet derfor kun har teoretisk interesse. Det kan ikke være et udgangspunkt for en forhandling, der tager sigte på at nå et resultat, at man nøjes med at sige, at man vil gerne have noget andet. Man måtte i så fald foreslå, hvad det var, man ville have. Det skinnede igennem fra de to taleres side, at det var noget i retning af et landslistevalg landsting, som skulle nærme sig det samme grundlag, som vi byggede på i 1939. Ja, så mærkeligt kan tingene jo gå, at i 1939, da der var tre partier, der ville have landslistevalg landsting, gik venstre imod. Nu, da man også for at få venstre med og for at samle alle har strøget dette landslistevalg, står venstremænd op og beklager sig over, at det er sket. Og i 1939 foreslog venstre etkammerssystemet; det er det, vi foreslår nu, og så går enkelte venstremænd imod. Så mærkeligt kan tingene